

HỒI 388

Xa Nội Y Nhân

Khi Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ để ý đến bốn cao thủ đang đi về phía họ, phía sau có người quát lớn: "Tên họ Ung kia, bạc người thiếu ta chừng nào mới trả?"

Rồi tiếng gió nổi lên, đối phương phóng ra ám khí, mục tiêu là hai người. Từ Tử Lăng quát: "Ôn huynh để ý phía sau!"

Lôi Cửu Chỉ xoay người, giật tấm áo bào đang mặc xuống, quét vào về phía ám khí. Người đi đường thấy có đánh nhau nên chạy tứ tán. Bốn cao thủ Đột Quyết cách Từ Tử Lăng chỉ khoảng hơn hai trượng, đột nhiên tăng tốc độ, va phải hai người đi đường khiến họ té nhào đồng thời rút ra Trảm Mã đao, khí thế đằng đằng.

Từ Tử Lăng vừa nhìn đã biết bốn người Đột Quyết chẳng những đao pháp lợi hại, vả lại còn quen quần chiến, cho nên thừa cơ hội tấn công cùng một lúc.

Gã có thể khẳng định Khả Đạt Chí và Nhĩ Văn Hoán lúc này không có mặt, những kẻ đột kích chỉ là vâng lệnh đợi họ bước ra. Điều này cũng hợp tình hợp lý, với thân phận, địa vị của Nhĩ Văn Hoán, Khả Đạt Chí, chắc chắn sẽ không ngồi chờ đợi như thế này. Song bốn người Đột Quyết đều là hảo thủ thuộc hạng nhất đẳng, đáng sợ nhất là bản tính hiếu chiến của họ, nếu bị bốn thanh đao chém tới trong cùng một lúc, dẫu cho với khả năng của Từ Tử Lăng, gã cũng thấy khó khăn. Trong tình huống bình thường, chỉ cần Từ Tử Lăng lui ra phía sau hoặc rê ngang là có thể giành lại quyền chủ động, rồi dùng các thủ pháp và chiến lược khác để phá vỡ trận thế của chúng. Nhưng vấn đề là Lôi Cửu Chỉ đang đối diện với kẻ đánh lên phía sau, gã nê qua có nghĩa là để kẻ địch chém vào lưng của Lôi Cửu Chỉ. Cho nên gã không còn cách nào khác chỉ đành nghênh chiến. Điều đau đầu nhất là bây giờ gã không thể tỏ ra quá cao minh, Ung Tần không giống như Nhạc Sơn, Mạc Nhất Tâm hoặc Mạc Vi, nếu để bọn chúng nhận ra, chẳng những không thể sử dụng thân phận này mà nói không chừng sẽ liên lụy đến bọn Cao Chiếm Đạo, thậm chí bản thân Khấu Trọng. Tất cả những ý nghĩ đó lướt qua đầu gã nhanh như điện chớp, hai tay cầm Hộ thủ tủy, hai chân bật lên, lao về phía kẻ địch. Hai bên lướt qua nhau nhanh như điện chớp. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, hai cao

thủ Đột Quyết trúng đòn, đà lao tới bị chậm lại. Thì ra hai kẻ này tưởng rằng Từ Tử Lăng lao tới là tung ra đòn đánh liều chết với riêng mình, cho nên dù đồng bọn có trả thù được cho mình thì mình cũng đã mất mạng. Ý nghĩ đó lướt qua, lập tức cả hai chùn tay, tạo ra chỗ sơ hở cho đối phương. Hộ thủ tú và Trảm Mã đao va chạm vào nhau đánh keng một tiếng.

Từ Tử Lăng cảm thấy mũi đao của kẻ địch rìu bên trái đã đâm trúng vai trái của mình, vai áo rách ra, đao của kẻ kia đâm vào tay phải của gã, sâu đến gần cả phân.

“Bình bình!”

Hai kẻ địch té ngựa ra ngoài, Từ Tử Lăng thoái lui, chính gã cố ý tạo ra vết thương này, bề ngoài tuy có vẻ máu me đầm đìa nhưng trên thực tế chỉ là vết thương ngoài da.

Từ Tử Lăng va phải lưng Lôi Cửu Chỉ. Hai cao thủ Đột Quyết còn lại thấy Từ Tử Lăng bị thương, không thềm nhìn đến đồng bọn, gầm lớn một tiếng, vung đao chém tới.

Từ Tử Lăng đang định ra tay, chợt có một tiếng quát lớn từ bên kia đường vọng lại: “Tần vương có lệnh, tất cả ngừng tay!”

oOo

Khấu Trọng theo Sa Thành Tụ vào Thiên Hoàng sảnh, đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ đâu, trong lòng kêu không xong, có người chạy đến cười: “Thì ra là Sa hiền diệt, từ lúc nghe hiền diệt đến Trường An định cư, Hồ mỗ vẫn luôn chờ đợi.”

Khấu Trọng nghe y xưng là họ Hồ, giật mình nhìn về phía y. Quả nhiên Sa Thành Tụ vái dài đến sát đất, cung kính nói: “Thành Tụ bái kiến Đại Tiên.”

Đại Tiên Hồ Phật xuất hiện trước mặt hai người. Con người xưng bá trong giới cò bạc, tuổi khoảng bốn mươi lăm, bốn mươi sáu, tóc đã bạc trắng, đầu đội mũ vương có nạm ngọc xanh, đôi mắt sáng ngời, râu dài năm chòm, cũng bạc như tóc, thân hình y cao gầy, rất xứng với cái danh Hồ tiên.

Khấu Trọng đặc biệt để ý đến đôi tay của y, đôi bàn tay trắng muốt, thon dài. Khi Hồ Phật nhìn lên khuôn mặt xấu xí của mình, Khấu Trọng thấy nhột nhạt, hình như đôi mắt của Hồ Phật có thể nhìn thấu vào da mặt của gã. Sa Thành Tụ vội nói: “Đây chính là thần y Mạc Nhất Tâm đã trị khỏi bệnh lạ cho Trương nương nương. Đại Tiên Hồ Phật ôm quyền nói:

“Đã ngưỡng mộ từ lâu! Hồ mỗ may mắn nên được Mạc tiên sinh nể mặt ghé thăm, thật là niềm vinh dự cho Minh Đường Oa bọn này.”

Khấu Trọng hồ hững đáp lễ, nén không được hỏi: “Minh Đường Oa của Hồ lão bản có bao nhiêu sảnh?”

Hồ Phật rõ ràng muốn làm thân với gã, cười nói: “Ngoài ba sảnh Thiên Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng, còn có Đại Tiễn sảnh chuyên tiếp khách quý, nếu Mạc tiên sinh có hứng, xin mời cùng tiểu đệ vào trong tham quan.”

Khấu Trọng thầm kêu hồng bét, cứ trề nải như thế này, chẳng biết có hậu quả gì.

oOo

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn, chỉ thấy có một chiếc xe ngựa sang trọng ngừng giữa đường, xung quanh có hơn mười kỵ sĩ, gã nhận ra đó là Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Bàn Ngọc, La Sĩ Tín, Sử Vạn Bảo, đó là năm mãnh tướng của Thiên Sách Phủ. Lúc này trông ai cũng oai phong lẫm lẫm. Hai người Đột Quyết bị ngã xuống đất đã bò dậy, ba kẻ giao thủ với Lôi Cửu Chỉ thấy Tần vương đến, đã sớm lẫn vào trong đám đông, biến mất dạng. Xe mở ra, Tần vương Lý Thế Dân bước xuống, đưa mắt nhìn mọi người, đám đông đều khiếp sợ, ai nấy đều im lặng, Trưởng Tôn Vô Kỵ quát một tiếng, mười kỵ sĩ lập tức xuống ngựa, xếp thành hình chữ Nhất, lập tức đám đông hoan hô vang rền, rõ ràng Lý Thế Dân rất được lòng dân.

Bốn cao thủ Đột Quyết có vẻ chẳng hề sợ sệt, nhưng Từ Tử Lăng cảm nhận thật ra từ sau khi gặp Lý Thế Dân, bọn chúng đã nhụt chí, đi không được mà không đi cũng không xong, chỉ đành đứng ngẩn ra tại chỗ. Lý Thế Dân lạnh lùng hừ một tiếng, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ, ôn hòa nói: “Hai vị nhân huynh bị thương có nặng không?”

Từ Tử Lăng thầm kêu nguy hiểm, nếu giả sử lúc này gã không dùng khổ nhục kế mà toàn lực ra tay, đảm bảo Lý Thế Dân có thể nhận ra gã là Từ Tử Lăng. Kể phía sau lưng không phải là Lôi Cửu Chỉ mà là Khấu Trọng, chắc chắn cũng bị Lý Thế Dân nghi ngờ. Từ Tử Lăng vái dài xuống đất, nói: “Đa tạ Tần vương quan tâm, bỉ nhân không sao hết.”

Khi Từ Tử Lăng vái chào Lý Thế Dân, gã thấy rèm cửa xe hé mở, một đôi mắt đang nhìn gã dò xét. Từ Tử Lăng rất muốn biết người đó là ai. Trưởng Tôn Vô Kỵ và Bàn Ngọc

mới đứng bên cạnh Lý Thế Dân, Trương Tôn Vô Ky quát bốn tên Đột Quyết: “Có phải là người của Trường Lâm Quân không? Gặp Tần vương mà không biết thi lễ, quỳ xuống cho ta.”

Bốn cao thủ Đột Quyết đồng thời biến sắc, cũng biết quân pháp của nhà Đường rất nghiêm ngặt, trong tình huống này, nếu dám phản kháng, chẳng khác nào chống lại quân lệnh, dù cho Lý Kiến Thành cũng không bảo vệ được chúng, thế là đành tiu nghỉu quỳ xuống thi lễ.

Lý Thế Dân không thèm nhìn chúng, mỉm cười nói: “Vị nhân huynh này thân thủ không tệ, xin hỏi cao tính đại danh?”

Từ Tử Lăng ôm quyền nói: “Bỉ nhân Ung Tần đến từ Sơn Đông, chuyên buôn bán tơ lụa, rảnh rỗi đến chỗ trường chơi cho khuây khỏa. Vì người huynh đệ kết nghĩa đặc tội với kẻ khác, cho nên khiến bỉ nhân bị trả thù, đa tạ Tần vương tương cứu.”

Lý Thế Dân hơi gật đầu: “Ung huynh nên cẩn thận hơn!” Rồi quay sang quát bốn tên Đột Quyết: “Cút nhanh cho ta!”

Bốn cao thủ Đột Quyết cúp đuôi bỏ chạy.

Lý Thế Dân có thể tưởng Lôi Cửu Chỉ là huynh đệ kết nghĩa của Từ Tử Lăng, hạ giọng nói với Lôi Cửu Chỉ: “Hai vị tốt nhất rời khỏi Trường An, những chuyện này ta không quản được đâu.” Nói rồi lên xe bỏ đi.

Khi xe đi xa, đường phố trở lại bình thường, Khấu Trọng hốt hải chạy ra, thấy Từ Tử Lăng chảy máu, ngạc nhiên nói: “Khả Đạt Chí lợi hại đến thế sao?”

Từ Tử Lăng nói: “Nếu Trọng thiếu gia người muốn biết thì lập tức đi cùng với bọn ta!”

oOo

Ở một góc quán rượu, ba người nâng chén uống cạn, sau khi đến Trường An, đây là lần đầu tiên họ tụ họp nhau. Trong quán có mười ba cái bàn, có bảy tám bàn đã có khách ngồi. Đây là một con đường tương đối vắng vẻ.

Khấu Trọng nhíu mày nói: “Người nhìn huynh là ai? Nếu không nghi, chắc chắn sẽ không nhìn huynh dò xét; Nếu chẳng phải là người quen thuộc với Tử Lăng, cũng sẽ không

ngghi ngờ, cho nên đây chắc là người quen, nhưng lại không hoàn toàn đứng về phía Lý Thế Dân, nếu không đã vạch trần huynh ngay tại chỗ."

Lôi Cửu Chỉ nói: "Có thể người đó không dám khẳng định. Ở miền Nam, các người rất cao lớn, nhưng ở miền Bắc, có nhiều người cũng giống các người, cho nên chỉ cần các người thay đổi thói quen thường ngày, lại có mặt nạ do Lỗ sư chế tạo, có lúc ta cũng nghĩ hai người là người khác."

Khấu Trọng lắc đầu: "Không! Theo ta thấy Tử Lăng đã bị nhận mặt, ta có cảm giác người đó là phụ nữ, cho nên không tiện xuống xe." Rồi ngấp ngừng cười nói: "Nam nhân nhìn nữ nhân, nữ nhân nhìn nam nhân đều rất đặc biệt sâu sắc. Cho nên ta nhìn Tống Ngọc Trí chỉ cần thoáng qua là nhận ra nàng, nam nhân nhìn nam nhân thì không thể như thế được."

Lôi Cửu Chỉ nhìn Từ Tử Lăng nói: "Có phải là Lý Tú Ninh không?"

Khấu Trọng nói: "Không thể là Lý Tú Ninh, bởi vì nàng không quen thuộc Tử Lăng lắm."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Người đoán thử người đó là ai?"

Khấu Trọng hạ giọng, nói: "Đương nhiên là một mỹ nhân đang nghĩ về Lăng thiếu gia người, Đông Minh Công chúa Đơn Uyển Tinh. Ta đoán có lợi hại không?"

Lôi Cửu Chỉ gật đầu nói: "Cũng có lý lắm!"

Từ Tử Lăng hơi ngạc nhiên, không nói ra lời.

Khấu Trọng nói: "Lý Nguyên Cát trở về, nay người này coi chúng ta như kẻ thù, chắc chắn sẽ bắt chấp thủ đoạn, tìm mọi cách bắt chúng ta."

Lôi Cửu Chỉ thắc mắc: "Lẽ ra Lý Nguyên Cát và Thái tử Kiến Thành cấu kết với nhau, nhưng xem ra Lý Kiến Thành không biết hành động đối phó thần y Mạc Nhất Tâm."

Khấu Trọng cười nói: "Ta sẽ không nhìn lầm hạng người như Lý Nguyên Cát, lúc này người y kiêng dè là Lý Thế Dân, cho nên muốn mượn lực Lý Kiến Thành trừ Lý Thế Dân, khi Lý Kiến Thành trở thành chướng ngại duy nhất để y làm Hoàng đế, y sẽ quay mũi dùi sang đối phó với Lý Kiến Thành. Nếu không phải là người có dã tâm, làm sao vun bồi thế lực của mình như vậy?"

Từ Tử Lăng đồng ý: "Lý Nguyên Cát đúng là hạng người dã tâm hùng hực, y nhận nhiệm vụ truy bắt chúng ta chính là vì muốn hỏi Dương Công Bảo Khố ở đâu, sau đó sẽ giấu kỹ để chuẩn bị cho ngày sau."

Lôi Cửu Chỉ chép miệng: “Đại Đường sắp mất cho nên mới như thế.”

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng nói: “Trong cuộc tranh đấu này người thấy Lý Thế Dân có bao nhiêu phần thắng?”

Từ Tử Lăng không đáp câu hỏi đó mà nói: “Ngày mai ta đi gặp Lý Uyên.”

Lôi Cửu Chỉ nhú mày: “Không sợ lộ sơ hở sao?”

Từ Tử Lăng nhún vai: “Chủ yếu là ta đi mắng cho lão một trận, có vấn đề gì không?”

Khấu Trọng và Lôi Cửu Chỉ nhìn nhau ngạc nhiên.

oOo

Khấu Trọng về đến Sa phủ, Sa Thành Tự và Sa Thành Công vẫn chưa về. Sa lão gia đang cùng tam thiếu gia Sa Thành Đức bàn bạc làm thế nào mở rộng sự nghiệp. Cho đến lúc này, Khấu Trọng vẫn không hiểu năm xưa ai đã hạ độc hại con của tam thiếu gia Sa Thành Đức. Có thể suy đoán rằng Sa Thiên Nam là người được các thế lực lôi kéo tranh thủ, bởi vì trong tay y không những có quặng mỏ và xưởng chế tạo binh khí, điều quan trọng nhất y là chuyên gia ở mặt này.

Theo tình thế trước mắt, chỉ có tam thiếu gia Sa Thành Đức mới có thể kế thừa sự nghiệp của Sa Thiên Nam.

Cho nên Sa Thành Đức và phu nhân là Trình Bích Tố ở trong nhà họ Sa rất giữ kẽ, bởi vì rất ngại bị đồ kỵ, nếu không ổn, chắc chắn sẽ bị công kích. Trên đường vào nội viện, Khấu Trọng gặp Sa Phúc. Sa Phúc ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải Mạc gia cùng nhị thiếu gia đi dự tiệc với Tề vương sao? Sao về nhà một mình?”

Khấu Trọng nghĩ Sa Thành Công chắc chắn đã rêu rao chuyện đêm nay cùng ăn tiệc với Tề vương để tỏ rõ địa vị và thân phận của mình. Khấu Trọng cười nói: “Sáng mai ta phải vào cung, cho nên phải về sớm. Đêm nay ta phải nghỉ ngơi, mấy ngày nay ta mệt muốn đứt hơi.” Nói xong về phòng.

Vừa đến cửa, trong lòng gã dâng lên cảm giác kỳ lạ, trong nhất thời không biết đó là chuyện gì. Gã nghĩ chẳng lẽ mình đã quá cảnh giác. Trước khi đẩy cửa, gã vận công xem thử động tĩnh trong phòng, khi khẳng định không có ai nấp trong đó, gã mới đẩy cửa bước vào.

Ả nữ tỳ châm cho gã ngọn đèn dầu. Phòng ngủ và ngoại sảnh cách nhau một lớp rèm, bên trong tối om om. Khấu Trọng nhìn vào lớp rèm, hạ giọng hỏi: "Ai?"

Ngọn đèn dầu bên ngoài tắt phụt, cả căn phòng tối om. Đột biến nổi lên.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>